

İçindeyim Şiirin Ve Şehrin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Şubat 2018

Zaman irkilebilir de ve ansızın sızar benlikten hücrelerin bam teline sonra da şiirler, şarkılar türer tezat iklimlerin yasını tutarken belirsizliğin gücüne mecnun.

Dirayeti sınanandır insan hatta tarhında kelamın, diri bir ölümdür hayatın ve aşkın buluşması. Kül yetilerinde Kaf dağının da zirvesinde, dokunduğun hangi bulutsa titrer içi hazanın belki de hüznü es geçme ümidiyle bir yaprağın soluşuna dair hikâyeler derlediği şairin.

Ana kıtasında hayatın, sandık sandık özlem birikir belki şiirin haznesi geniştir belki de dar ölçekli bir haritadır gönlün sığındığı hutbe.

Gölgeler aşkın doğurganlığında; yalın ayak özlem yine atlattığın her badirede bir yokuştur kimine göre de yok oluşun izdüşümü sözüm ona varlık katsayısında, dayattığı hayatın yine acıdan ırak mutluluğun şerh düştüğü bir hikâye kahramanına aittir.

Renkli hülyalardan yolun düştükçe kâbusuna gecenin, iksirini yudumlarsın şiirin.

Saatlerin sınır tanımadığı bir yalnızlık ölçütü yine iri bilyelerin çıkardığı o tok, madeni ses...

Örtülü olabilir de insan ya da çıplak gözlerin nefretinden uzak görünmez de sonra da ser verir sır vermez belli ki aklın iklimlerinde yaşadığı kadardır ya da yaşattığı şehrin surlarına gömmeyi dilediği şiirlerini kabir bellediği.

Yosun tutan ayrıcalıktır düşünce. Düşüncenin minvalinde yeknesak bir tekerleme belli ki irili ufaklı düş kırıntısından nasiplenen serçe ayakları gece gözlü şiirlerin ve tufanda yok olmayı dileyen bir gemi yolcusu.

Kimi gider.

Kimi kalır.

Kimi ne gider ne de kalır.

Ya biz nereye tekabül ediyoruz da kalıbımızı basıyor her an'ı anı belleyip her anı'yı da andan bağımsız bir geçmiş.

Geçmişin külfetini sunduğumuz sarı benizli yapraklar belli ki teksir kâğıdı mahiyetinde yine güneşin sararttığı o beyazlık lakın yüreğin beyazlığını daha da beyaz kılar sarı yüzlü obez güneş.

Yoksunlukları tartarız ve iri bütçeler ayırırız varlık addedilen hangi yakarış ise yine haydan gelip huya gitmesi de bir engel teşkil etmezken.

Bir sıfatı nasıl da büyütürüz gözümüzde aslında büyüyen öznedir, nesnedir ve kayıplardaki öznenin peşinde direkt emir kipleri ile harmanlarınız boşluğu.

Git'lerin öfkesi.

Gel'lerin zincirleme kaza yaptığı her aralık.

Ara vermeden yaşamak neymiş anlarınız ama anlatamayız.

Günden kaçtım yine, demek neye denk düşer ki?

Ya da gecenin suretini neye banarız da karanlığı seçer gözlerimiz?

İtişe kakışa geçen bir ömürden sızan irin mi yoksa yüreğin sancısına sebebiyet veren sonra da atıp tutan belki körü körüne inandığımız derken Sağır Sultanın bile duymasından tutun da evrenin en kör noktasına nokta atışı yaptığımız.

Çıktığımız yol.

Çıktığım yol.

Sıradan bir günü sıra dışı mutluluklarla sarıp sarmalama ihtiyacım.

Zamanın hicvinde asılsız bir kelam değil de aslına sadık bir insan olmanın ölçüsü.

Günü öldürmekte yok üstüme aslında bir ömrü öldürüp kendime yirmi beşinci saatler türettiğim sonra da dakikaların karesine sığınıp hayatı daha yaşanılır kılma çabam.

Bir yol.

Bir yolsuzluk.

Bir kelam.

Ve kocaman bir sessizlik.

Yitip gidenlere rahmet okumaktan kendime ayıramadığım vakit belki de tam tersi sonra da ereceğim hidayeti geciktiren bir tantana.

Kuruyan yaşların telaşı mı nedir?

Yas dediğin ne ki?

İçimin tufanlarında bir yolcuyum yine içimin önsözünü henüz Tanrıya fısıldamamış bir çocuk kadar yalınayak koşmayı seven, aşkı bilmeyenlere şaşan sonra da hicap edilen ne ise görmezden gelen.

Gün tuttu elimden işte.

Ben tuttum elinden vaktin.

Vakit yetmedi sonra da çok geldi.

İnsanlar nasıl ki üstüme üstüme geldi.

Korktuğum ne ki?

Ya da korkutulduğum ölçüde ödleğim miyim?

Yansıyan gün ışığında bir temaşa bir temaşa ki sormayın gitsin.

Ben yine tembelliğin kanatlarında İstanbul'la sözleşmenin verdiği şevki içime sığdıramazken...

Ne ilginçtir ki; her gün geçtiğim sokaklar tıpkı ikinci ya da üçüncü okuyuşumda bana farklı farklı cıveller yapan şiirler gibi.

Her şiir ve her sokak.

Şiir sokakta diyenlere biat...

Aslında şiir de içimde şehir de...

Ya da ben içindeyim şiirin ve şehrin oysaki her ikisi de bihaber.

Turladığım sokaklar, çay içtiğim mekânlar, aşkla baktığım gökyüzü ve suretlerinde insanların iç dünyalarına vakıf olabilmenin özü ile Tanrıdan af dilediğim.

Ağlayan bir şehir.

Öksüren tıksıran aksanı sokakların...

Devasa kalabalığı gölgelerin belki de güneşini arayan ya da gölgesinin peşine düşen bir çocuk gibi kendime yarattığım sayısız dünyadan nasiplenip de sayısız rüyayı sayısız insanla paylaşma arzusu.

Rast geldiğim büyüdü duvarlar belki de arkamda bıraktığım yılların resmini çizdiğim ve özgürlüğümü ilan ettiğim.

Ritmi kayıp bir şehir değil asla.

Nankör de değil üstelik.

Âşık bir şehir.

Âşık bir şair.

Bir şair adayı belki de şiir yazma özentime rest çekip rast geldiğim güzellikleri kendime saklayamazken...

Bir çocuktan çıkıp da yola ama kimsesizliğin kollarında şehrin sokaklarına düşmüş...

Kadın ya da erkek kimliklerin de hiçbir izini taşımadığı işte bu günkü hayat yolculuğumda bana el veren küçücük bir kız çocuğu yoksa el uzatan ben miydim?

Bunun ayrımını yapmaya çalışıyorum saatlerden beri zira aklım da yüreğim de o küçük esmer kız çocuğunda kaldı.

Bir sahil semtindeyim şehrin ve çayımı yudumlarken yanıma seke seke gelen bir kız çocuğu.

Herkes gibiyim ben de... deme hakkımı kullanıp vicdan azabı sarıyor tüm benliğimi ve çantamın ağzını kapatıyorum oysaki o kız çocuğu, ona yardım edeceğim ümidiyle gülümsüyor.

İstifni bozmayan onca insan ve sefil ben yine sürü psikolojisi ile onlara uyan.

Çayın tadını alamıyorum sonra ve üşüdüğümü hissediyorum oysaki oturduğum ortam çok sıcak bu sefer hızla kalkıyorum masamdan Allah'tan çayın ödemesini yapmışım... ve işte imtina ediyorum insan olduğumu tam da söyleyecekken.

Hava kararmaya yüz tutmuş ve ben sokak sokak o çocuğun peşindeyim derken karşı kaldırımda bir başına buluyorum mazlumunu... iç sesim ah, o iç sesim...

Kötüsün, diyen güçlü bir ses.

Selam, diyorum.

Gülümsüyor bana her şeye rağmen ve bana bir paket kâğıt mendil uzatıyor ve utana sıkıla avucuna biraz bozukluk bırakıyorum. Ne o?

Beğenmedi mi ne?

Mendili uzatıyor ve parayı da.

İyi de madem mendil satıyor niye parayı almadı, diye geçiyor içimden ama suskunluğuma yenik düşüyorum ta ki...

"Çok açım abla!" diyen cılız bir ses.

Açlık...

Oysaki bizler karnımızı doyururken bunu duymamıştık.

Şaşa kaldığım yetmezmiş gibi gözlerim doluyor ama saklıyorum yaşlarımı.

Bir talebi olabilir mi, diye geçiyor aklımdan ve soruyorum:

"Tost yer misin?"

"Fark etmez" diyor ve hemen dalıyorum burnumuzun ucundaki lokantaya. İyi de tost filan bulamıyorum ve adam sıralıyor esnaf lokantasında ne varsa... gerisi mi?

Oturtuyorum bir masaya ama çok ürkek ve çok da şaşkın ama mutlu gibi de. Yok, yok mutlu.

Ben ondan mutluyum.

Gerisini boş verin.

O tok karnıyla mutlu ben de sürü psikolojisine ihanet ettiğim için mutluyum.

Bir gülücük.

Aydınlık yüzü o esmer, sevimli kız çocuğunun ama benim yüzüm daha bir aydınlık ve içim nasıl da rahat.

Keşke adını sorsaydım, diye geçiriyorum içimden onca zaman geçtikten sonra lakin ben gözyaşlarımı savurmak ve saklamak arasında arşınıyorum yolları.

Kendime kızdığım kadar da kendimi sevdiğimi hissediyorum aslında daha da önemlisi Yaratan ile aramda kurduğum o özel iletişim bir şekilde malum oluyor içimdeki bulutları dağıtırken.

Keşke, keşke, diyorum... iyi de ben tek başıma kaç insana kaç çocuğa yetebilirim ki?

Ya, ailesi? Tabii ki bir ailesi varsa.

Acaba küçük kardeşleri var mıdır?

Ya da yatacak güvenli bir yeri?

Ya sapığın biri o küçük kıza musallat olursa?

Getirme aklına böyle şeyleri, deyip alıyorum boyumun ölçüsü yine içimdeki kıyımla kıyama durmanın verdiği mutluluğu yere göğe sığdıramazken.

Dönüş yolumda almam gerekenler gözümde bile yok ve geceyi konuk eden gökyüzüne dalıp gidiyorum ve biliyorum kimin beni seyrettiğini ve içimdeki huzurla gülümsüyorum belli belirsiz ta ki eve gidene kadar.